

перон

година 17

март 2017

дом ученика сжш

Тамара Чукановић
уредник

И ове године смо удружили снаге и креативност да уобличимо овогодишње издање нашег часописа – Перон. Циљ је био да свако може пронаћи садржај, како озбиљног, тако и забавног карактера, да сазна нешто ново, да се упозна са радом ученика на секцијама као и њиховим талентима, као и да они који су учествовали у формирању – Перона - имају простор да развијају своје новинарско-литерарне способности. У живајте једнако као и ми док смо ово правили за вас!

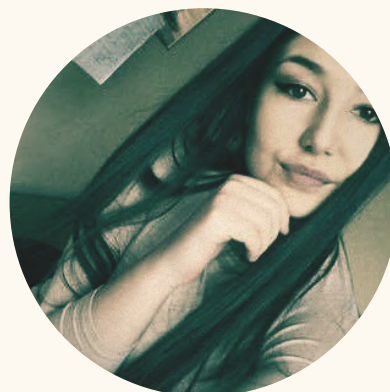
БОГДАН МИТРОВИЋ

Мало је времена када ништа не радим, али када то мало времена ухватим изађем са друговима у град, прошетам, обично седнемо у неки кафић и ту нам буде лепо. Волим и кошарку и играм рекреативно.

АНА ТОШИЋ

Немам много слободног времена, али кад сам баш слободна, радо читам књиге, слушам музику, а посебно задовољство ми причињава шетња градом, нарочито Калемегданом. Некада сам играла одбојку, али сам морала да престанем, због повреде.

ИВАНА БЕГАНОВИЋ

Обожавам да гледам филмове, слушам музику, читам. Нажалост, због обавеза према школи нисам баш увек у могућности да све ово радим колико бих желела.

**ШТА РАДИШ КАДА
НИШТА НЕ РАДИШ**

АЛЕКСАНДРА СЕЛЕНА

Углавном похађам домске секције. Активна сам у туристичкој секцији, врло радо свирам клавир, волим да певам и глумим, играм у фолклору 12 година.

ИВАНА ЂОРЂЕВИЋ

Моја велика љубав је фолклор и играла сам га у Обреновцу све док нисам кренула у средњу школу. Нажалост, морала сам да прекинем. Уместо тога сада читам и слушам музику.

ЈАСНА МИЛИЈАШЕВИЋ

Пошто сам завршна година средње школе, скоро све своје слободно време користим како бих се што боље припремила за упис на факултет. Иначе, волим да пишем, и такмичим се у писању.

ДАНИЛО ШАКИЋ

У слободно време играм баскет, излазим са друштвом у град.

БОГДАН КЕШЕЉ

Сваки слободан тренутак користим да играм одбојку и кошарку, нарочито када је лепо време. Спорт ме релаксира. Наравно, као и сви млади волим друштво..

СТЕФАН ПАУНИЋ

Обожавам игрице, и тако се некада занесем и играо бих по цео дан, без обзира што сам завршна година, али то ме испуњава. Такође, радо играм стони тенис кад год сам у прилици.

ЈОВАНА ЂОРЂЕВИЋ

Када сам слободна од школских обавеза, уживам сликајући портрете, такође волим да цртам и да читам. Привлачи ме и спорт, нарочито одбојка, коју тренирам.

ВЛАДИМИР МИЛОВАНОВИЋ

У слободно време се дописујем са пријатељима преко фејсбука, сурфујем по интернету, играм кошарку, а волим и да гледам занимљиве емисије.

ЛИДИЈА ДРИГУЉ

Слободно време највише волим да проводим са другарицама. Обично шетамо или седимо у кафићу.

НОВИ ПОЧЕТАК

МАРИЈА ТЕРЕНТИЋ

Док корачам према дому са мном се чује туп звук мог кофера којег вучем са собом и нестрпљиво чекам да уђем у дом.

Сваки крај је заправо почетак неког новог периода живота који се свакако мора пребродити. Неко новине у свом животу прихвати са лакоћом, а неке треба мало више времена да се навикне на њих и прихвати их сасвим нормално.

Док корачам према дому са мном се чује туп звук мог кофера којег вучем са собом и нестрпљиво чекам да уђем у дом. Застајем испред улазних врата и чујем пријатан глас старијег човека који ме је питао да ли ми треба помоћ. „Не, хвала“, одговорих са благим осмехом док сам у прикрајку чекала оца да дође са осталим стварима. На списак ученика залепљеним на вратима видела сам да сам на првом спрату. Журно сам отрчала

са татом и једва чекала да упознам своју васпитачицу и сместим у своју нову собу. Док сам чекала испред канцеларије васпитача, изашла је старија госпођа која ме је са осмехом увела. Објаснила ми је правила дома, дала кључеве од ормарића и показала собу. Ново јутро, менза, школа, нови људи, права збрка у мојој глави. Почетничке сузе, али и сузе које много уче. Журке, секције, домијаде, представе, предавања у склопу дома, све ми је то одавало превише брз и неухватљив темпо живота. Јутарње буђење уз музику, прегледи собе...ух, мислила сам: „Не могу ја то“. Сваки пут бих у својој глави овај домски начин живота упоређивала са оним код куће и признајем помало жалила. Онда тихо преслишавање

у соби да не бих пробудила цимерке које спавају и свако јутарње буђење са првим погледом на школу. „Ма ово мора да је ноћна мора“ -помислила бих. Три године касније...

Буди ме музика из ходника без које сада ни не могу да замислим јутарње буђење. Устајем и као по свакидашњем обичају прилазим прозору и сањиво упијам зраке сунца који допиру до моје собе. Са прозора посматрам улаз од дома и кораке васпитача који журно долазе на посао. Распремам кревет, своје ствари и собу и чекам обилазак васпитачице која увек са осмехом пожели „добро јутро“. О Боже, само кад се сетим свог новог почетка! Сада нова васпитачица, нова соба, пријатно буђење уз музику, журке које сви журно ишчекујемо и секције на којима се сви максимално опустимо. Сада све има неку своју посебну чар. Док ми се овакав темпо живота чинио неприхватљивим, уствари схватим да би живот био много досадан да немају сва та дешавања.

Заправо све ствари су исте само зависи из којег угла их гледамо. Свака тачка гледишта даје различит приказ. Зато у животу треба бирати само ону тачку гледишта са које се све чини много лепшим и много занимљивијим.

Буди ме музика из
ходника без које
сада ни не могу да
замислим јутарње
буђење.

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

О СТАРИМ РЕЧИМА

БОЈАНА ВЕСКОВИЋ

Језик је живо биће и нормално је да
старе речи одумиру, а нове се рађају.

Ево, већ се тенчи новембарско слабо сунце, а ја због несанице зурим у зреник. Магла је густа, као каква јесења фиранга, по којој се сунце пење ка врху. Испред мене је море, сиње, дубоко к'о моштрава без дна, тихо као жбир, нечујно као севдах. Призор је невероватан. Лево од мене, на брду, једва назирем обресе дувара старе утврде. Ноћас је падала киша. Чујем паоре како већ сада у зору пале своје тракторе и крећу у њиве. Ни сама не знам зашто сам у шпанцир кренула овако рано. Слан мирис мора увлачи се дубоко у плућа. Дах ми је леден, руке сам завукла дубоко у шпагове. У мени расте преша за животом као што расте зубља у гори. Десно од мене је каменита плажа. Од магле се не види далеко, али ипак знам да је у близини река. Све њене воде сада су преда мном, у овом мору, све воде које су правиле тамнике, све су сада пред мојим ногама. Требало би да кренем ка дубирогу, не желим да се моји питају где сам. Знам, пробудиће се ускоро, нарогушени као тенечи, јер су због синоћне олује слабо спавали. Под ногама ми крчка пржина, док лагано крећем назад. Ветар ме прати као аблета. У дубилог стижем на време, пре него што ико сазна да сам излазила. Данас се враћам кући, и ко зна када ћу поново видети морски зреник кроз новембарску маглу.

Ето, сада можете избројати речи чије значење вам можда није познато. Можда их не можете набројати на прсте. Многе од њих вероватно никада више и нећете чути. Свака наредна генерација све мање користи архаизме, вероватно са разлогом, јер у језик стално улазе нове речи. Не треба своје речи бацати на дно мора, језик треба чувати. Данас сигурно нећемо рећи да сунце излази из зреника, већ да излази из хоризонта, и пењаће се степеницама, а не басамцима. Сунце се такође неће тенчити, већ ће устајати из мртвих, и видеће се завесе магле, јер су фиранге заборављене. Данас море постаје само плаво, сиње неће бити, али ће бити дубоко као чаша без дна, јер се моштраве заубише. Неће вас пратити жбирови, већ уходе. Севдах је постао само сећање, јер и сам значи сета. Чврсти дувари се истопише и посташе зидови, шпанцири посташе шетње. Топли шпагови сада су замењени џеповима, преша жељом, а зубља буктињом. Временом сви дубоки тамници посташе вирови, у којима се и речи губе. Дубироци посташе колибе, тенечи посташе зомбији. Врела пржина се охлади, и постаде песак, а аблете посташе авети.

Језик је живо биће и нормално је да старе речи одумиру, а нове се рађају.

ВАСПИТАЧ СА ИСКУСТВОМ

Да, са драмском
секцијом коју сам, како
кажете водио, доживео
сам много радости али и
разочарења.

КРИСТИНА НЕДЕЉКОВИЋ

РИКИ СА МАТУРАНТИМА

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ.

Како дом не можемо замислити без ученика, тако ни без васпитача. Одлучили смо се да поразговарамо са васпитачем Милорадом Рикалом, који дуги низ година ради у овом дому, и који плени пажњу ученика, али и својих колега. Духовит и харизматичан није одмах пристао на разговор, али смо га служећи се провереним новинарским триковима одобривољили и успели да интервјуишемо.

Колико дуго радите у дому и које послове сте радили пре него што сте дошли у дом?

После завршеног факултета прво сам радио као управник дома културе у једном малом банатском месту, у коме је у младости живео и наш чувени писац Милош Црњански. Ту нисам дуго остао и 1981. почињем да радим у Дому. Дом се тада звао ЖОСРУС (Железничка организација студентског, радничког и ученичког стандарда) па како је тај незграпни назив било тешко запамтити, изговорити и написати, он је преименован у ЖОЦ (Железнички образовни центар) и тај се назив усталио, иако дом одавно не припада железници и није намењен само ученицима Железничке техничке школе. Дакле, од 1981. до данас, читав радни век, на срећу или можда нажалост, провео сам у ЖОЦ-у.

Шта сте по професији?

Дипломирао сам општу књижевност на Филозофском факултету у Сарајеву, а касније, када сам већ радио као васпитач у дому, магистрирао сам теорију позоришне уметности на Факултету драмских уметности у Београду. Каква је разлика у послу наставника и васпитача?

Извезно време, када сам био млађи, радио сам паралелно као васпитач у дому и као професор у школи. Не бих ја инсистирао на разликама, пре бих рекао да су то два посла која се међусобно допуњују, јер је васпитно-образовни процес недељив. Ипак, када је требало изабрати између професора и васпитача, ја сам, можда су томе мало допринели и лични разлози, изабрао посао васпитача.

Шта мислите о генерацијама ранијим и данашњим и да ли су ученици мотивисани за учење?

Када говоримо о ранијим генерацијама, а ту мислим на генерацију домаца XX века, треба имати на уму да у овом дому није било девојака, била је то чисто мушка популација ученика који су похађали Железничку школу и потицали су углавном из железничких породица. Нове генерације, које припадају XXI веку, јесу генерације

електронских медија и другачијих система вредности. Што се тиче мотивације, ако је сведемо на практичне разлоге, мислим да су раније генерације биле у предности – ученици дома имали су стипендије које су покривале трошкове исхране и становања, а чекао их је посао када заврше школу. Ипак, на срећу, практични разлози нису једини мотиви – жеља за стицањем знања присутна је у свим генерацијама.

У дому сте водили драмску секцију. На домијадама сте имали успеха. Шта мислите о Домијади?

Да, са драмском секцијом коју сам, како кажете водио, доживео сам много радости али и разочарења.

На првим такмичарским домијадама, 1995. и надаље, секција је имала велике и очекиване успехе. Кажем неочекиване, јер тада у дому није било девојака, већ су дечаци играли и женске улоге. Такође, то су били глумци искључиво из Железничке школе који су били

аутсајдери против ученика и ученица из уметничких школа и гимназија... Али, била је то сјајна генерација... Два пута узастопно, са представама Сироти мали хрчки и Балкански триптих, победили смо и на регионалном и републичком такмичењу, а затим су се низале исто тако запажене представе Родољупци, Маратонци трче почасни круг, Тврдица, Шта кажеш после здраво, Код куће је најгоре, Кад су цветале тикве, Ожалошћена породица... Неке од ових представа неоправдано нису побеђивале на домијадама и због тога смо били тужни... и управо зато што су међудомска такмичења све мање смотре ученичке креативности и повод за дружења, а све више израз нездравог ривалства и конкуренције, мислим да је време за реформисање Домијаде и да треба почети од тог ружног назива.

Драмску секцију још увек водим, али долазе нове генерације, другачији су системи вредности, поимања уметности, ја сам старији и то више није то... зато мислим

домијада 2003.год.

да сте добро употребили прошло време у формулацији питања.

Водитељ сте и квиз такмичења...

Јесте, један сам од организатора и водитеља квиз такмичења у дому и мислим да је то лепа и занимљива активност за ученике, али и за васпитаче. Забава и поука. Квиз ми је омогућио да се извештим у прављењу питања, касније сам то усавршио на семинарима које је организовало Министарство просвете, па сам постао један од састављача питања из књижевности за полагање испита из српског језика за упис у средњу школу. И ваша генерација је на мојим питањима добијала или губила поене.

Волите ли свој посао? Недостаје ли вам школа, катедра и учионица пуна очију упртих у вас, које су спремне за примање нових знања?

www.domucenika.com

Посао васпитачасе све више афирмише. Професија у којој обликујете нечију личност је једна од најодговорнијих и најплеменитијих

Многи моји познаници и пријатељи, претпостављам да су искрени, мисле да бих био успешнији у професијама које су директно у вези са оним за шта сам се школовао. Нажалост, мало је људи који раде и живе од посла који воле. Ако већ нисмо међу таквима, остаје нам да волимо оно што радимо. Када сам се запослио као васпитач у средњошколском дому, мислио сам да је то привремено. Многи тада нису ни знали да таква професија уопште и постоји. Знали су само за васпитача у обданишту. На срећу, сада је већ друга прича. Посао васпитачасе све више афирмише. Професија у којој обликујете нечију личност је једна од најодговорнијих и најплеменитијих. Често се питам откуда мени то право и да ли би ученик који испуњава све моје захтеве и педагошке принципе био заиста срећан човек.

Кајете ли се због нечега? Јесте ли некада погрешили или се огрешили о ученика?

Претпостављам да се питање о кајању односи на нешто што сам пропустио у васпитном раду. Жао ми је што самсувише снаге и енергије посветио проблематичним, уместо добрим и изузетним ученицима. Много пута сам погрешио и огрешио се о поједине ученике, али никада из зле намере. Ево, користим и ову прилику да им се извиним.

Шта сте у хороскопу?

Јарац, моћан знак.

Савет за све нас је...?

Савети нису баш моја омиљена педагошка метода.

припреме за домијадy

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

Тамара Чукановић

Наши ученици већ четврти пут учествују на конкурс љубавне поезије „Иван Пангарић”, који организује Дом ученика из Сомбора. Сваке године имамо успеха и награђене радове који су штампани у зборнику. Ове године награђен је рад наше ученице Тамаре Чукановић „Љубав” који вам са задовољством представљамо.

Све људске несреће имају једно извориште- недостатак љубави. Ипак, човек се не рађа са усађеном идејом о љубави, већ учи да воли. То је дугорочан и мукотрпан процес. Ми нисмо рођени зли, али чини се да све што тече из нас јесте деструктивно и кобно, како по нас саме, тако и по друге и то баца у сенку оно што настане као дело чисте креације љубави. Природа мора бити дело љубави јер је хармонијски устројена и непристрасна- једнака је за све. Животиње морају бити дело љубави јер постоје у складу са природом и поштују један закон који су људи давно заборавили- не поседују ништа. Ми нисмо господари, тешко да можемо и себе контролисати, а камоли било шта друго. Сматрамо да је земља по којој газимо наша, а не да смо ми само пролазници и увек говоримо како треба да је оставимо што бољом за нашу децу уместо да треба оставити бољу децу за земљу. Човек се плаши заборавља и зато се труди оставити трага свуда око себе- то чини тако што ствара дуборез на кори

у виду грађевина, споменика, мостова.. Све да би остао запамћен. То се труди учинити и саумовима своје сабраћеници како добра, тако и гнусна дела да би га се имао ко сетити. Осећа се промашеним уколико не живи као успомена и то је једини створ кога мори та мука и управо из те муке проистиче оно најдивније и најстрашније што је човек у стању учинити. Ипак, иронија је у томе што се љубав добија само онда када се пружа и није ствар у ономе што желимо за себе, да будемо упамћени или вољени, већ у ономе што остављамо другима и шта њима пружамо. Дајући себе, човек надограђује себе и бива јачи, а што је јачи, то је нежнији, разуме бол другог човека. Тек тада, он усваја љубав, а она је ништа друго него разумевање и ослобођење од свих очекивања која су легло себичности. Да би љубав преживела, его мора да умре, а его жели- жели да поседује, да покорава, да остане вечан у сећању, градећи себе кроз друге уместо за друге, уместо да даје, не очекујући ништа заузврат.

ЉУБАВ

**ТРАЖИМ
ПОМИЛОВАЊЕ**

Јасна Милијашевић

Тихо је наместила постељину на својој половини кревета у соби у коју, да ли због тога што су ролетне потпуно спуштене или што се као и обично пробудила много пре аларма, дан још није продreo. Следећих петнаестак минута уживала је у тако реткој и драгоценој тишини док је испијала горку јутарњу кафу. Најзад је отишла до купатила и лагано почела да ставља тежак пудер преко великих подлива и тамних подочњака. Застала је на тренутак и загледала се у огледало са језом сећајући се синоћне сцене.

Зашто поново нема његове леве ципеле? Зашто баш сада када му се толико жури? Све више бесни и разлог због ког је нема постаје небитан, јер ту је и даље десна која му увек добро дође да повећа силу својих удараца, јер му песнице одавно нису довољне. Велика шака поново је, као селотејп стезала њене речи и чувала њене вапаје од ушију других. На послетку, остала је склупчана у углу дневне собе док је он љутито и безобзирно напуштао стан.

Та ситна мрља у углу никако не представља јединствен приказ, већ ситуацију кроз коју многе жене пролазе, тихо и са сузама у очима, изнова и изнова. Али шта сваку од њих натера да још једном прогута кнедлу и спречи сузу да се слије низ модар образ? Можда то што у глави још увек одјекује мајчин глас који шапће стари добри рецепт: „Ћути и трпи!“, или то што се плаши погледа злих комшија и осуђивања родбине, а можда и само због страха од тога шта ће после бити са Милошем и Милицом који још увек спокојно спавају у соби на крају ходника, ништа не слутећи. Зато ће опет отићи на посао као да се ништа није десило и смешиће се касирки у супермаркету док јој буде причала нови трач, а онда поздравити широким, али лажним, осмехом пријатеље

који су дошли на вечеру. И поред тога, она ће кришом пратити поглед свог мужа током целе вечери, док ће јој кроз главу пролазити питања: „Да ли му се допада како је месо печено?“ или „Да ли сам требала ово да кажем?“. Код ових жена константно је присутан страх од личног мишљења, којим би се евентуално супротставиле својим мужевима, стрепећи од новог шамара, било вербалног или физичког, којим би он по ко зна који пут потврдио своју надмоћ и индиректно јој поручио да о томе никоме не говори. Физичка слабост, подупрta страхом од самоће, безнадежности или недобијањем подршке од блиских људи, спречава их да ставе тачку на агонију која, небитно да ли траје месецима или годинама, као коров, мора да се уклони из њихових живота.

Зато тражим помиловање за све оне уплашене и несрећне супруге и мајке које стрепе и надају се бољем сутра које неће доћи. Тражим опрост за све оне послушне ћерке којима мајке својим саветима несвесно вежу руке на леђима и омчу око тањушног врата. За пропале снове у искривљеној реалности који као горак дим лебде и ударају у беле зидове мрачног стана, који све више, у очима тих жена, подсећа на какву тамницу. За сва она раздерана колена, на којима су толико пута клечећи молиле његове вреле дланове да бар овај пут не оставе траг на њиховим телима.

Поново је спретно ставила маску на сузне очи и црвеним ружем замаскирала усне, надоместивши тиме осмех којег већ одавно није било. Зграбила је брзо капут, када се зачуо аларм у спаваћој соби, и журним кораком изашла као у страху, али и уз олакшање, знајући да крупних крвавих очију, испод тамних накомтрешених обрва, неће бити бар до краја радног времена.

Зато тражим помиловање
за све оне уплашене и
несрећне супруге и мајке
које стрепе и надају се
бољем сутра које неће
доћи.

WWW.DOMUCENIKA.COM

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

ДЕБАТНИ КЛУБ

Када сам дошла у Дом сазнала сам за бројне слободне активности које држе васпитачи, између осталог и за Дебатни клуб. Дебата ме је одувек интересовала и у дому сам нашла место где могу да браним свој став и где могу да искажем своје мишљење. Васпитачица Дивна Држајић води ову секцију већ неколико година уназад. Разговарајући са њом упознала сам се са начином рада секције и одлучила да своје слободно време проводим са ученицима из дома који су као и ја заинтересовани за дебатоване.

Питала сам васпитачицу како је дошла на идеју ДА СЕ У ДОМУ УЧЕНИКА ФОРМИРА дебатни клуб. Одговорила је да је одавно размишљала о томе и тако је једног дана отишла до Центра за креативну комуникацију дебате, где је добила потребну

литературу и тако је све полако кренуло...

На питање који је највећи успех који је до сада остварио дебатни клуб нашег Дома, одговорила је да су успеси бројни, а највећи успех је то што наши ученици сваке године представљају наш дом на Централној дебати у Скупштини Србије. Такође је додала да дебатни клуб сарађује са клубом из Зрењанина као и са школским дебатним клубом XII гимназије из Београда, чији су чланови гостовали код нас.

Можда је најинтересантније, али истовремено и најтеже бранити став у тимуса којим се лично не слажеш, барем је то моје искуство од како сам члан секције.

Јелена Алимпијевић

ПОДАЦИ ГОВОРЕ ДА СУ НАШИ БИВШИ УЧЕНИЦИ,
УЧЕСНИЦИ ШКОЛЕ ДЕБАТЕ ЕУ ИНФО ЦЕНТРА
ДАНАС УСПЕШНИ СТУДЕНТИ И ДЕБАТЕРИ.

A woman in a red dress is seen from the back, holding a bouquet of flowers. She is standing in a room with large windows and green plants. A large orange circle is overlaid on the image, containing the name 'Анђелика Јовановић' in white text. Two white diagonal lines cross the circle.

Анђелика Јовановић

АНЂЕЛИКА ЈОВАНОВИЋ

Тамара Петровић

Разговарали смо са једном уметничком душом. Текст који следи,провешће нас кроз свет једне будуће балерине. Како изгледа свакодневица једне хероине данас,са чим се она све сусреће и како се носи са тим, испричала нам је Анђелика Јовановић. Прочитајмо.

За почетак да те питам,када си се и како први пут сусрела са балетом?

Са балетом сам се сусрела као врло мала,са свега три године. Балет сам први пут упознала из чисте радозналости,када ме је мама одвела да гледам једну балетску пробу.

Да ли је балет твоја жеља или си њиме почела да се бавиш тако што је неко утицао на тебе?

Балет је моја жеља, нико ме није на то наговорио. Била је то љубав на први поглед.(смех)

Како си знала да ће то бити твој позив?

То се једноставно осети. То је нешто што волим и нисам имала дилему.

С обзиром на то да се дуго бавиш балетом, шта би саветовала девојчицама које маштају да постану балерине?

Прошло је скоро 14 година од када сам први пут ушла у балетску салу. Балетом се бавим откад знам за себе, могу са сигурношћу рећи да је ово један од најлепших,али и најтежих послова.Потребно је љубави,снаге и пожртвовања.

Мама те је одвела на пробу,како су се ствари даље развијале?

Пошто у Лазаревцу,одакле долазим, немамо балетску школу, своје прве плесне кораке сам направила у „Центру за уметничку игру“. Да бих касније уписала средњу балетску школу овде у Београду, морала сам да полажем додатне испите.

Колико ти је храбрости требало да се одлучиш за будућност са балетом?

Било је потребно много храбрости, жеље,воље.Веома ми је значила подршка породице.

Како видиш свој живот као будућа балерина?

Јако тежак, али испуњен. Целодневне пробе исцрпе тело,али испуне душу.

Да ли си имала неки јавни наступ?

Имала сам бројне наступе и такмичења, како у Србији тако и у иностранству. Гостовала сам у Италији,Мађарској,Чешкој,Аустрији,као и широм Србије.

Какав је осећај добити аплауз?

Осећај је изванредан,неописив,огромна срећа и услихење.

Какви су ти даљи планови?

Покушаћу да упишем академију у иностранству. Уколико не успем, покушаћу да упишемФакултет драмских уметности или Филозофски факултет у Београду. Жеља ми је да оснујем балетску школу.

Какав ти је друштвени живот овде у Дому?

С обзиром на то колико обавеза имам, могу рећи да је прилично добар. Некако успевам да ускладим обавезе са друштвеним животом.

Какав си ђак?

Одличан, наравно.(смех)

Које све врсте балета познајеш, и који си ти смер уписала?

Уписала сам одсек за савремену игру.Он подразумева велики спектар плесова међу којима су првенствено савремена игра,класичан балет, латино и стандард плесови као и словенске народне и карактерне игре. Такође, поред школе бавим се и модерним и џез балетом.

Да ли се још неко у твојој породици бави балетом?

Не, ја сам прва, али надам се не и последња.

Хвала ти на времену које си издвојила за нас. Желимо ти пуно успеха у наредном периоду.

ФОТОГРАФИЈЕ УЧЕНИКА
ТУРИСТИЧКЕ СЕКЦИЈЕ

ЗРЕЊАНИН
СРЕМСКА МИТРОВИЦА
НОВИ САД

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

НАГРАДНИ
ИЗЛЕТ

Дугујемо прилог како бившим тако и садашњим домцима о томе какве утиске су понелиса наградног излета, који је организовао наш дом. На излет су ишли ученици који су својим успехом и понашањем заслужили награду. Посетили смо Нови Сад и најлепше тренутке провели у дружењу са вршњацима из Дома ученика Бранково Коло.

Видели смо и Сремску Митровицу у којој смо обишли остатке старог римског града Сирмијум.

О посебној лепоти града Зрењанина сведочи прелепа архитектура чије фотографије вам у изобиљу представљамо

ВАСПИТАЧИ И УЧЕНИЦИ У НОВОМ САДУ

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

Крајњи циљ нашег излета била је посета Новом Саду и Дому ученика „Бранково коло“. На путу до Новог Сада посетили смо музеј „Царска палата Сирмијум.“ Грађевински комплекс палата-циркус један је од најважнијих налазишта у Сремској Митровици. О занимљивостима палате, која је настала у римско доба, ученицима је говорио кустос музеја.

Након Сремске Митровице посетили смо и бањски комплекс Врдник који се налази на падинама Фрушке горе, као и манастир Врдник, данас познатији као Врдник-Раваница. Стара црква манастира сазидаана је пре турске власти, а о данашњем манастиру ученицима је говорила монахиња манастира.

Све време пута у аутобусима су се налазиле чланице туристичке секције нашег дома, које су ученицима говориле о занимљивостима предела и места кроз која смо пролазили.

Посету Новом Саду започели смо на Петроварадинској тврђави, где су нас сачекали наши домаћини, васпитачи и ученици дома „Бранково коло.“ Сам центар Новог Сада упознали смо кроз занимљивости о којима је говорио туристички водич. Након кратке шетње и слободног времена за разгледање, упутили смо се у дом „Бранково коло“ где нас је сачекало комплетно особље, васпитачи и директор Дома.

**КАДА ОДЕ ОНАЈ
КОГА ВОЛИШ**

Тамара Чукановић

Кад оде онај кога волиш,
Осетиш једно ништа,
И запече у грудима.

Кад оде онај кога волиш,
Пропадне небо,
И нешто се загаси у очима.

Кад оде онај ког волиш,
Храна сатрули у устима,
И утроба постане пешчана.

Кад оде онај ког волиш,
Музика је непријатна,
И уши су глуве.

Кад оде онај ког волиш,
Тело не устаје из кревета,
И заборавиш да га опереш.

Кад оде онај ког волиш,
Распрсне се зеница,
И океан из ње процури.

Кад оде онај ког волиш,
Корење повуче све испод,
И земља је гробље.

Кад оде онај ког волиш,
Нокти поцепају кожу да изађе врисак,
И то буде само удах.

Кад оде онај ког волиш,
Људи су туђи,
И сам си себи странац.

Кад оде онај ког волиш,
Стан остане празан,
И доручкујеш са тишином.

Кад оде онај ког волиш,
Прошlost бива јасна,
И будућност тихо умире.

Кад оде онај ког волиш,
Рекао би много,
И исповраћао љубав.

Кад оде онај ког волиш,
Стану сатови,
И остариш у тренутку.

Кад оде онај ког волиш,
Заврши се једно доба,
И мучно је ускрснути.

Кад оде онај ког волиш,
Зуриш у њега без речи,
И видиш како одводи тебе са собом.

A person in a light-colored dress and hat walks away from the viewer on a sandy beach towards the ocean. The sky is a mix of orange and blue, suggesting sunset or sunrise. A large, semi-transparent orange circle is centered over the person, containing the text "НИКАДА ТЕ НИСАМ ПИТАЛА" in white, bold, sans-serif capital letters. Two white diagonal lines frame the text within the circle.

**НИКАДА ТЕ
НИСАМ ПИТАЛА**

[HTTP://WWW.HBC333.COM/LIFE-WALLPAPER.HTML](http://www.hbc333.com/life-wallpaper.html)

ДОМ
УЧЕНИКА СЖШ

Тамара Петровић

Хеј животе, никада те нисам питала, јеси ли размишљао о томе да некад будеш фер? Веруј није тешко. Само пробај. Шта кажеш, не желиш? Покушај, не можеш знати док не пробаш. Дође ми тако пионекад да те ухватим за ревере, погледам те у очи и и питам те зашто ми то радиш... Али никада те не питам. Знаш ли зашто? Зато што знам да одговора неће бити. Да те продрмам за рамена не би ли ми објаснио неке ствари. Никада те нисам питала, хеј животе, а волела бих да знам... Зашто ме упорно саплићеш и успораваш, мили ли ти се то баш толик? Зашто ме газиш и пушташ да гледам како оно што мени узимаш, дајеш другима, онима који на необјашњив начин увек имају више среће од нас јадника које зовемо 'баксузима'. Шта планираш са мном сутра? Починеш ли опет неку сурову игру у којој иако учествујем, могу бити само неми посматрач? Тишина. Ћутиш, је ли? Морам ти нешто рећи. Сад ме добро слушај. Ни ти мене никада ниси питао, али ево рећи ћу ти нешто, у лице. Знам да ниси фер, али те се не бојим. Можеш ме саплитати и обарати још безброј пута, а ја ћу сваки пут устати јача, стрести прашину са себе и још храбрије наставити даље... Јер знам да могу.

Никада те нисам питала,
хеј животе, а волела
бих да знам... Зашто
ме упорно саплићеш и
успораваш

A person is lying down, possibly on a bed or sofa, with a large open book resting on their chest. The person is wearing a light-colored, patterned shirt. The background is a blurred bookshelf filled with books. Overlaid on the image is a large, semi-transparent red circle. Inside the circle, the text "КАКО СЕ НОСИТИ СА ЛОШИМ ОЦЕНАМА" is written in white, bold, uppercase letters. The text is slightly tilted and framed by two thin white diagonal lines.

**КАКО СЕ НОСИТИ
СА ЛОШИМ ОЦЕНАМА**

ТАМАРА ЧУКАНОВИЋ

Један од горућих проблема и извор притиска са којим се бар једном суочава сваки средњошколац је проблем оцена. У току пубертета на путу идентификације и формирања личности често се вештачки стварају норме по којима се вреднује значај особе. Норме могу бити физички изглед, материјална обезбеђеност или управо просек у школи. Иако вршњаци не обраћају толико пажње на ово последње родитељи пречесто имају оцене у фокусу и несвесно оне буду битније од психоемотивног стања свога детета. Притисак и очекивање неке ученике мотивише да постану бољи и да се такмиче са собом, док на друге делује потпуно супротно- доводи до губитка самопоуздања, стреса, анксиозности или у тежим случајевима депресије. Како друштво глобално постаје тржиште где је знање роба, такмичарски дух је све израженији и он не оставља довољно простора за оне којима треба више подршке и разумевања. Кључ је такозвано размишљање ван кутије. Треба бити свестан тога да, иако звучи као клише, свако има дара за нешто и да се тај дар неће код свих у истом периоду открити, као и да је сасвим у реду „изгубити себе“ и погрешити докле год се из тога нешто учи. Свака грешка није промашеност, она само открива још један начин на који смо радили одређену ствар. А могућности је на претек. Без труда и посвећености резултати свакако изостају, а уколико нема подршке окружења, мотивацију налазимо у себи када схватимо да све што радимо, радимо за нас, а не за друге, када делима која чинимо данас, рађамо своју будућност

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ИМАО ЗВЕЗДЕ

Тамара Чукановић

Био једном један човек који је имао брдо звезда само за себе и мислио је да ће увек бити његове и да ће вечно сијати, али није био себичан, хтео их је делити са људима из Мрака, да би и они светлели.

И кад год би тумарајући Мраком наишао на Људе, угледао би само бледе сенке својих идеја какав човек треба да буде, и нико од њих није успео да одржи нити једну једину звезду и прими светло, и са сваким следећим човеком којем није успео ништа да да, по једна његова звезда се гасила. Али ипак, Човек је остајао позитиван и веровао да ће успети у свом науму.

Човек је наилазио и на друге Људе који су имали звезде, међутим, нико од њих није желео да се одрекне свог светла зарад овог другог који је то светло већ био имао, они су хтели да се поседују међусобно, да се вежу, не да постоје засебно, један уз другог. Стога су се мимоилазили. Време је пролазило, звезда је бивало све мање, а Човек би их чак повремено бацао у Мрак од себе, у нади да ће

их неко видети и покушати да га пронађе, али узалуд, нико није долазио. Човек је оронuo, недељене звезде што су предуго биле код њега су прогореле, пропале кроз његово тело и оставиле рупе, и напослетку, Човек се сасвим угасио, без иједне звезде, и постао је Човек Мрака.

И то му није нарочито сметало, јер у Тмини, није могао видети шта је постао, па је остајао слеп, несвестан губитка свог светла.

И једнога дана, док је дубио свој пут у вечности, нашао га је Странац који је сијао, препун звезда, и који му је понудио нешто свог светла, нове почетке, инспирацију, вољу, жеље..

Човек Таме је одмахнуо главом на те тричарије које је одавно био прерастао и са којима сада није знао шта да ради, а и није осећао потребу за светлом, те му понуђене звезде пропадоше кроз шупље шаке и он немо настави сам даље у Мрак.

И Странац је наставио свој пут, не приметивши како му се неколико звезда угасило.

Човек Таме и Човек Светла две су половине једне целине, само је невоља у томе што се ретко када сретну, не превише тамни и не превише светли да би се могли препознати један у другоме и

И кад год би тумарајући
Мраком наишао на Људе,
угледао би само бледе
сенке својих идеја какав
човек треба да буде

Сандра Стевановић

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

НА ОБОСТРАНО ЗАДОВОЉСТВО

“Ученици и васпитачи Дома ученика и студената „Спасић – Машера“ из Котора, Дома „Бранково коло“ из Новог Сада, Дома ученика „Артем“ из Крагујевца и Дома ученика средњих школа Вршац гостовали су у нашем дому у периоду од 18.-20.11.2016. године.

Дом ученика Средње железничке школе је као почастован домаћин и ове године припремио разноврстан програм за наше драге госте, ученике и њихове васпитаче из Котора, Вршца, Крагујевца и Новог Сада.

Прво заједничко вече је започело културно-забавним програмом у Установи културе Палилула у коме су учествовали гости и домаћини. Имали смо прилику да видимо и чујемо младе таленте из различитих области културе, играло се, певало, рецитовало и глумило.

Јутро су обележиле спортске активности: одбојка, шах и стони тенис, где су ученици показали свој такмичарски дух. Истовремено се одржавао и квиз

у коме су ученици показали своје знање о томе колико познају Београд.

Поподне је било планирано за разгледање града Београда и разгледали смо га. Чланови туристичке секције и васпитачица Љиљана Вулин повели су нас у разгледање најзначајнијих места града као што су Народна скупштина, Храм Светог Саве, Калемегдан. Све ове активности су зближиле ученике.

Посебан догађај је била домска журка, на којој су се уз добру музику сви лепо забављали. Она је била печат најлепших утисака са тродневног гостовања. Испратили смо госте, надамо се као добри домаћини уз жељу да нам поново дођу.

ДОМСКА ЖУРКА СА ГОСТИМА

КЛУБ УЧЕНИКА
ДОМА СЖШ

КВИЗ СА ГОСТИМА

WWW.DOMUCENIKA.COM

РЕДАКЦИЈА ДОМСКОГ
ЧАСОПИСА „ПЕРОН”

ПЕРОН

ДОМ УЧЕНИКА
СЖШ

РЕДАКЦИЈА

И ове године смо
удружили снаге
и креативност
да уобличимо
овогдишње издање
нашег часописа

Дом ученика средње
железничке школе
Здравка Челара 14, Београд

www.domucenika.com